

[Edvard Sørensen.]

Udgifter i Kommunen, ogsaa det, der betales til mellemkommunal Refusion.“ Naar vi stillede dette Spørgsmaal, var det for at faa undersøgt, om mit Partis Opfattelse: at Fordelingsreglerne i den foreslaaede Form var urimelige, vilde holde Stik, hvad vi dog i og for sig ikke nærede nogen som helst Tvivl om var Tilfældet.

Disse Spørgsmaal blev uden Protest fra nogen Side af det samlede Udvalg sendt til Indenrigsministeren, og vi maatte selvfølgelig gaa ud fra, at Spørgsmaalene vilde blive besvaret, saa vidt det lod sig gøre. Men nu sker der det ejendommelige, at Administrationen nægter at give disse Oplysninger. Ikke fordi Oplysningerne ikke kan fremskaffes — hvis det havde været Tilfældet, havde Sagen været klar —, nej, man siger med Hensyn til Spørgsmaalet om de vanskeligt stillede Kommuner, at man ikke har ment at burde indhente de Oplysninger, der var nødvendige for at besvare Spørgsmaalet. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om Udregning af et Udsnit af Kommunerne dels paa Grundlag af Forslaget, dels paa Grundlag af de Fordelingsregler, mit Parti udtalte sig for ved første Behandling, svarede der, at „man har ment at burde undlade at foretage de paagældende Udregninger“. Da disse Besvarelser kom til Udvalget vakte de ikke saa lidt Opmærksomhed. Der var hermed fastslaaet en ny Praksis, nemlig den, at det er Administrationen med Ministeren i Spidsen, der bestemmer, hvilke Oplysninger Rigsdagen kan faa. Det var ikke et enkelt Parti, der ønskede disse Oplysninger, nej, det var det samlede Udvalg, der havde oversendt Spørgsmaalene til Ministeriet. Den Stilling, den højtærede Minister her indtog, har ikke meget med Folkestyre at gøre, det ligner mere moderne Enevælde. Efter en Drøftelse af Sagen blev der Samraad med Ministeren, hvor Nægtelsen af Besvarelsen af Spørgsmaalene blev fastholdt af Ministeren. Jeg beder det høje Tings Medlemmer fastholde, at det ikke var Spørgsmaal, der ikke kunde besvares, og at det var Spørgsmaal, hvis Besvarelse kunde faa stor Betydning for Udformningen af Loven, men Indenrigsministeren vilde altsaa ikke besvare dem. Nu skete der det mærkelige, at Fler-tallet i Udvalget ved en Afstemning nægtede Mindretallet at faa Spørgsmaalene frem til Besvarelse. Det var en ejendommelig Stilling, idet Spørgsmaalene jo var stillet ikke af et enkelt Parti, men af det samlede Udvalg. Men maaske det er de Arbejdsvilkaar, Mindretallet skal regne med under de nuværende Magthavere; fremmende for et sag-

ligt Samarbejde kan de i alt Fald aldrig blive.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale de af mit Parti og Det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag. Ordføreren har jo gennemgaaet Forslagene, men jeg kan nu ikke mindes, at Det konservative Folkeparti og vi har valgt det sædvanlige Medlem Hr. H. P. Hansen (Præstø A.) til Ordfører for vore Forslag, og det er jo stik imod al Praksis i denne Sal, at Regeringspartiernes Ordfører omtaler Mindretallets Ændringsforslag, før de selv har haft Lejlighed til at gennemgaa dem.

I det Ændringsforslag, der er stillet af mit Parti og Det konservative Folkeparti i Fællesskab, er der først den Ændring, at vi søger at faa flere Midler til denne Uddeling til Kommunerne. Vi foreslaar, at det Beløb, der er nævnt i Lovforslaget, 6 Mill. Kr., forhøjes til 6 ½ Mill. Kr.

Endvidere stiller vi Forslag om at nedsætte Beskatningsbrøken fra de nu foreslaaede 80 til 70. Naar vi ønsker at komme længere ned med Beskatningsbrøken end af Regeringen foreslaaet, er det, fordi det erkendes fra alle Sider, at selv om Beskatningsbrøken er et vist Udtryk for Skattetrykket i Kommunerne, tør man ikke gaa ud fra, at det er saa absolut, at man kan bruge den som Udtryk for en bestemt Grænse mellem dem, der skal have Tilskud, og dem, der ikke skal have, og naar man ikke er sikker paa dette, maa man have Procenten sat saa langt ned, at man er nogenlunde sikker paa at faa alle de Kommuner med, hvor der er Trang til at faa Tilskud af den foreslaaede Art.

Dernæst har vi foreslaaet, at ½ Mill. Kr. skulde uddeles paa det foreslaaede Grundlag til de sønderjyske Kommuner alene. Vi har stillet dette Ændringsforslag, fordi vi erkender, at der i Sønderjylland er særlige Vanskeligheder til Stede, ogsaa Vanskeligheder, der er en Følge af Socialreformens Gennemførelse. Dengang Socialreformen blev vedtaget, blev der jo afsat et Beløb til Sønderjylland paa 130 000 Kr. aarlig, saaledes at dette Beløb skulde udbetales indtil 1941 og derefter skulde være faldende for i 1945—46 at være bortfaldet. Men jeg tror, alle maa erkende, at i det mindste Refusionsordningen har virket saaledes over for Sønderjylland, at man dér har større Vanskeligheder end i nogen anden Del af Landet, og det er Grunden til, at vi foreslaar denne halve Million Kroner til Sønderjylland, hvilket vil blive betydeligt mere, end de vilde faa efter Lovforslaget.

Endvidere foreslaar vi, at de 4 Mill. Kr.